

[Søren B. Jørgensen.]

man så kunne bruge dette år til at finde frem til mere permanente ordninger.

At man ikke er nået frem til en sådan ordning, har efter min opfattelse flere årsager, bl. a. at man ikke har klaret problemerne med tredjelande, men også det forhold, at man endnu ikke er nået frem til interne ordninger inden for EF. Det, vi har fået derfra, er nogle forordninger, som drejer sig om midlertidige foranstaltninger. Inden for andre farvande, hvor dansk fiskeri har interesser, er problemerne heller ikke klaret endnu. En del står tilbage her.

Selv om der som sagt er en del uafklarede spørgsmål, mener jeg, at der alligevel på nuværende tidspunkt er visse grundlæggende faktorer, man kan arbejde ud fra, hvad angår den fremtidige fiskeripolitik og dermed også beskæftigelsen. Der er visse forhold, som jeg mener er grundlæggende, og som vi har kendskab til på nuværende tidspunkt.

For det første ved vi, at den fremtidige fiskeripolitik skal bygge på vort medlemskab af EF og dermed de fælles rettigheder i EF-havet, og på det fiskeripolitiske område tør man jo næsten ikke forestille sig, hvilke vanskeligheder dansk fiskeri ville være kommet ud i, såfremt vi ikke havde været medlem.

For det andet må vi påregne fremover, at vi skal leve med kvoteringer, og at disse ikke mere fastsættes i NEAFC, men i EF. Her vil jeg så ikke udelukke, at vi inden for en overskuelig tid også må fastsætte kvoter for Skagerak og for Kattegat.

For det tredje er beskæftigelsen i land helt afhængig af de tilførte råvaremængder, og det må derfor være nødvendigt, at dansk fiskeri nu sprænger sine traditionelle rammer og som supplement søger mod nord, vest og syd. Det gælder fiskeri efter både industri- og konsumfisk. Jeg vil i hvert fald med interesse følge det resultat, der opnås af de 8 kuttere og det moderskib, der nu fisker efter blåhvilling vest for Skotland. Det samme gælder resultatet af det samarbejde, der er indledt ud for Vestafrika, og som ministeren også har omtalt.

Endelig for det fjerde skal jeg vel også nævne, nærmest som en selvfølge, at Danmark fortsat må deltage i alle de internationale organer, hvor det internationale reguleringssamarbejde foregår.

Der kunne muligvis nævnes andre forhold,

som i øjeblikket ligger fast, men jeg mener, at de nævnte i hvert fald er nogle af de væsentligste. Før den endelige fiskeripolitik kan fastlægges, må det vigtigste være, at vi snarest får kendskab til de fremtidige kvotastørrelser. Jeg tænker her på, hvor stor en procentdel vi fremover kan påregne at måtte fange i EF-havet. I forhandlingerne herom spiller vort historiske fiskeri en afgørende rolle; det vil være et meget vægtigt argument i de kommende forhandlinger.

Det er socialdemokratiets opfattelse, at den fremtidige nationale fiskeripolitik må tilrettelægges sådan, at den tager størst muligt hensyn til beskæftigelsen. I tilrettelæggelsen af den politik kan flere faktorer indgå, hvoraf jeg gerne vil pege på nogle, som efter min mening bør indgå i den videre debat.

Det er for det første nødvendigt, at Danmark fortsat arbejder henimod en harmonisering af de nationale støtteordninger inden for EF og helst får dem helt afskaffet. Jeg ved, den tidligere fiskeriminister har arbejdet hårdt på dette. Jeg tror også, at den nuværende minister vil gøre det. Muligheden for at fordele de kvoter, vi opnår, på årtiderne må også med ind i overvejelserne. Det samme må også være tilfældet med en eventuel licensordning, og jeg vil ikke udelukke, at den så kan administreres af fiskerio rganisationerne.

Inden for landbruget har vi jo den ordning, at landbrug skal være hovederhvervet, og man stiller krav om en vis form for uddannelse. Det samme kan også tænkes at blive tilfældet inden for fiskerierhvervet fremover.

Jeg har kort omtalt det alternative fiskeri, som jeg i en overgangsperiode mener bør støttes fra statens side. Der er i den forbindelse – vi har været inde på det allerede – tale om blåhvillingfiskeriet og fiskeriet ud for Vestafrika, som kun er på et forberedende stade. Men når vi skal diskutere den fremtidige beskæftigelse inden for fiskeriet og det er sådan, at vi ved, at 1 kg konsumfisk giver 40–50 gange så meget arbejde i land som 1 kg industrifisk, så må det stå helt klart, at det er konsumfiskeriet, vi må samle vores opmærksomhed om.

Vi har fået forelagt et forslag – ellers kommer det i hvert fald i løbet af kort tid – der netop tager sigte på at hjælpe konsumfiskeriet. Ministeren har omtalt forslaget her. Det, jeg tænker på, er de 10 mill. kr., der skal bruges til rensnings-, sorterings- og ismateriel om bord